

Punkter, som jeg ikke kan tillade ham at have fremført uden strax at møde dem med en Modsigelse. Det ene Punkt er det, han fremførte som mine Ytringer med Hensyn til Karabinanskaffelsen. Mine Ytringer i denne Retning gif simpeltthen ud paa, at det for det Første var mig meget tvivlsomt, om den Tanke at skabe et beredent Infanteri i sig selv var velgrundet, men at ialfsald en saa stor Anskaffelse, saalænge man var saa fattig udfyret med Hensyn til det, det fornemmelig kom an paa, nemlig Infanteriets Bevæbning, forekom mig endnu mere tvivlsom. Det andet Punkt, jeg heller ikke kan tillade den ærede sidste Taler imod, sagt at have tillagt mig som en Anskuelse, jeg her har gjort gjældende, ja meget mere, som en Udtalelse, jeg skulde have tilladt mig med en Instination om, at det var en Folkemening, var det, at man var forberedt paa meget store, jeg troer endog han sagde, de største Offre for at bringe vor Bevæbning op. Dette har jeg ikke sagt. Hvad jeg har sagt, reducerer sig til dette, at sjøndt jeg var overbevist om, at der netop i dette Dødsfald var stor Beredvillighed tilstede hos Folket til at bringe de Offre, som Forsvarsvæsenet kræver, saa var det dog vist, at Mange med mig vilde sige, at vi hellere maatte staa værgeløse, om saa maatte være, end faae et Forsvarsvæsen, der, som jeg udtrykte mig, ikke var stort mere end en Figur. Det er min Overbeviisning, at med mindre Offre end dem, hvorom der her forudsættes at være Tale, kan man bringe et virkeligt Forsvarsvæsen tilstede, og det er mit bestemte Haab, at Folket i sin store Fleerhed vil indsee, at det vilde være sørgeligt, om vi ikke kom til den Erkendelse, at det Folk indtager ikke den rette Plads som et Folk, der unblader i en Tid som vor at gjøre Noget for at staa væbnet i det Omfang, i den Udstrækning, som det, alle Hensyn iagttaget, kan naae. Jeg har ikke talt om, at man vilde bringe overdrevne, overmaade store, utilbørlige Offre, og jeg har endnu mindre sagt, at man vilde bringe disse Offre for Hudsommelst, men kun for et virkeligt tilfredsstillende Forsvarsvæsen.

Holstein: Maa jeg bede om Ordet for en kort personlig Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet.

Holstein: Jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at jeg ikke har været saa uheldig at anføre, at den ærede sidste Taler igaar skulde have sagt, at Folket var beredt til at bringe utilbørlige Offre; jeg troer ikke, at dette Udtryk er undsluppet mig. Hvad det Øvrige angaaer, har jeg ikke sigtet særligt til den ærede Taler, der er jo navnlig, hvad Karabinerne til Kavalleriet angaaer, fremkommet forstjellige Udtalelser, og jeg omtalte disse ganske i Almindelighed.

Formanden: Det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 5te Valgkreds har Ordet for en personlig Bemærkning.

Glansager: Det ærede Medlem for Sorø Amts 4de Valgkreds (Holstein) udtalte nylig, at han troede, at det vilde virke demoraliserende paa Kavalleriet, naar det uden selv at have langtrækkende Skyts kom til at staa overfor en Fjende, der havde det. Jeg troer imidlertid ikke, at dette vil være Tilfældet, thi Skydningen tilhest betragter jeg som meget lidet betydnende, og jeg troer ikke, nogen Kavallerist vilde frygte for at gaae ind paa en saadan Modstander. Det ærede Medlem opstillede Exempler fra det preussiske og østerrigiske Kavalleri i den sidste Krig, men jeg vil hente Exempel fra Krigen i 1864 fra det danske og preussiske Kavalleri. Det preussiske Kavalleri fyrede i Reglen stebs, naar det kom til Tægtning, hvorimod det danske Kavalleri snarest muligt søgte lige ind paa Fjenden og berøved opnaaede den afgjorte Fordeel, at Modstanderne bleve bragte i Uorden. Tilmed er Kavaleriet til Besvær for Kavalleristen, og jeg troer derfor, at man ikke kan tage noget Hensyn til dens Vibeholdelse af Grunde, der skulde bestaae i, at det danske Kavalleri ellers